

изподъ свѣчената забрадка и развѣва-
на отъ вѣтра. Дрехитѣ ѿ бѣха нате-
жалѣ отъ вода и лепнѣха за тѣлото ѿ.
Силни трѣпки я разтърсваха. Цѣлата
представяше страшна, покъртителна кар-
тина на изоставеностъ, немощъ и стра-
дание. Боже мой, нима хората могатъ
да бѣдагъ дотолкова нещастни?

— Господине, едва изрече старицата
като ме настигна, сбъркали сте — да-
ли сте ми 100 лева. Вземете си ги и,
ако искате да ми помогнете, дайте ми
по-малко.

Изненадата ми се превърна на смай-
ване. Честностъ въ туй време, при тия
обстоятелства, отъ жена, чийто животъ
зависи само отъ щедростта на другитѣ!
Не, тая старица на бѣше родена про-
сякиня.

— Не, бабо, не съмъ сбъркалъ. И
даже нѣщо повече — ела съ мене у
дома. Ще се стоплишъ, ще се презлѣ-
чешъ, ще се нахранишъ и ще се напишъ.

— О, синко! изхлипа тя и увисна
на ржката ми.

Поведохъ я къмъ насъ. Чувствувахъ,
че старицата е къмъ края на силитѣ си.

— Още малко, бабо, и ще стигнемъ.

Майка ми изпадна въ крайна почуда,
когато ни отвори.

— Бързо, мамо, казахъ азъ, дай
сухи дрехи на тая жена, разтъркай ѿ и
пригответи нѣщо топло за ядене.

Следъ половинъ часъ, преоблѣчена,
сгрѣта, старицата седна съ насъ на ма-
сата. Ала едва хапна нѣколко лъжици
супа, тя изведнажъ избухна въ горчиви
ридания, които сигурно отдавна бѣ
сдържала. Спогледахме се съ майка ми.
Направихъ ѿ знакъ да ѿ остави да по-
облекчи мжката си. Майка ми сложи
състрадателно ржка върху нейната. Ста-
рицата още по-силно зариде.

— Азъ!... Просякиня!... При чуж-
ди хора!... Когато имамъ деца!...
презъ сълзи рече тя.

Предъ изблика на тази болка ние
съ майка ми останахме нѣми, потресени
отъ сѣдбата на горката жена. Най-после
тя се поуспокои и съ гласъ, пропитъ съ
дълбока благодарностъ, каза:

— Нека Богъ ви отплати за добри-
ната, която ми сторихте.

И после глухо продължи:

— Мислила ли съмъ нѣкога, че ще
протѣгамъ ржка за хлѣбъ и че ще тър-
ся подслонъ при чужди хора!... Но
животътъ е колело!... Родителитѣ ми
бѣха доста богати. Ала нечестенъ съ-
дружникъ на баща ми ни разори. Баща
ми не можа да понесе срама и се поми-
на. Отъ скръбъ по двойната загуба, и
майка ми скоро ме напусна. Остави ме
самъ сама и бедна. По туй време бѣхъ
вече годена. Годениктѣ ми много ме
обичаше ѿ, макаръ ѿ и обеднѣла, ожени се
за мене. Живѣхме щастливо осемъ го-
дини. Имахме вече синъ и дъщеря. Но
вие, сестро, сигурно си спомняте страш-
ната тифозна епидемия, която преди 30
години покоси много хора. Моятъ мжжъ
се разболѣ. Въпрѣки всички грижи, той
умрѣ. Пакъ останахъ сама, съ две не-
врѣстни деца. Мжжътъ ми имаше коло-
ниаленъ магазинъ. Азъ, която не знаехъ
що е търговия, трѣбваше да поема управ-
лението му. Но много отъ клиентитѣ,
които купуваха на кредитъ, не ми плати-
ха, азъ задлъжняхъ на доставчицитѣ си
и следъ известно време се видѣхъ при-
нудена да продамъ всичко, каквото имашъ.
Разплатихъ имъ се, но останахъ почти
на улицата. Синътъ ми бѣ вече въ гим-
назията, а дъщерята въ прогимназията.
Трѣбваше ли да спра учението имъ и да
ги пратя на работа? Сърдцето не ми да-
де да направя това. Помолихъ роднини
да ми помагатъ докато ги изуча, па по-
сле да имъ се издѣлжа. Но тѣ ми се из-
смѣха. И тогава решихъ азъ самата да
работя. Но какво можехъ да работя, ко-
гато не знаехъ никакъвъ занаятъ? Не ми
оставаше нищо друго, освенъ да стана
чистачка и перачка. Азъ, нѣкогашната
богатска дъщеря! Но се пресрамахъ —
заради децата. А тѣ растѣха, учеха се. И
не съжالياвахъ, загдето толкова се уни-
жихъ. Но не ми било писано да се рад-
вамъ. Следъ като свърши гимназия, си-
нътъ никжде не можа да намѣри работа.
И една вечеръ ми съобщихъ, че решилъ да
замине за Южна Америка: тамъ търсѣли
работници, на които много добре пла-
щали. Щомъ се наредѣлъ, щѣлъ ѿ и на ме-
не да изпрати пари да ѿда при него. На-
мѣрилъ дори и приятели, съ които щѣлъ